

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 55ο - ΤΕΥΧΟΣ 562 ●
● ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2012 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΑΧΡΗΣΤΟΣ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

Χαραμάδα έλπίδας

Μιά χαραμάδα έλπίδας. Νά τί ζητάνε τούτη τή στιγμή οι Έλληνες. Στά λατινικά αρχίζουμε τή μάθησί τους μέ τό *iñ dāai*, *δαίο*. Όσο ζω έλπίζω. Καί ό χριστιανός, πού δέν έχει τό «σπίρο» καί τό «σπερο», αλλά έχει τό Σπόρο, είναι γεμάτος έλπίδα.

● Ό σπόρος του Εύαγγελίου, όπως φαίνεται καί στή σχετική παραβολή (Λουκ. η΄ 5-15), είναι βεβαιότητα έλπίδας. Στή φυσική ζωή είναι σύμβολο έλπίδας: έλπίδας, πού πραγματώνεται καί γίνεται χειροπιαστή πραγματικότητα τήν άνοιξη, πού ξεπετιέται δυναμικά ό σπόρος καί φυτρώνει μέ απαιτήσεις για ζωή καί προβάλλει μέ αγάπη για τόν άνθρωπο, νά του προσφέρει ψωμί καί τροφή, χαρά καί ζωή.

● Στήν πνευματική ζωή ό Σπόρος δέν είναι άπλως σύμβολο έλπίδας.

Είναι ή έλπίδα, ή άληθινή έλπίδα. Γιατί ταυτίζεται μέ τό λόγο.

Καί ό λόγος ταυτίζεται μέ τήν άλήθεια.

Καί ή άλήθεια ταυτίζεται μέ τό Θεό Λόγο, τόν Ίησού Χριστό.

Καί ό Χριστός δέν είναι άπλως μιά δύναμις, ανάμεσα στις πολλές έναλλακτικές πολιτικές, ιδεολογικές καί κοινωνικές δυνάμεις. Ό Χριστός είναι ή Δύναμις τής παντοδυναμίας.

● Μιά χαραμάδα έλπίδας ζητάει σήμερα ό Έλληνας, πού έχει σκύψει τό κεφάλι από τήν κατάθλιψη, πού έχει πλακωθή ή ψυχή του από τήν έπικείμενη οικονομική καταστροφή, πού έχει άπαυδήσει άκούγοντας τά άλλοπρόσασλλα μέτρα, πού συνθλίβεται κάτω από τίς βαρειές καί άσήκωτες φορολογίες, πού στενάζει καί άγανακτεί για τίς άδικίες, μά πού τίς άδικίες αυτές τίς βλέπει μόνο στους άλλους, καί στό κράτος, καί δέν θέλει νά τίς δή καί στον έαυτό του.

● Μιά χαραμάδα έλπίδας ζητάνε.

Ἐμεῖς δὲν μιλάμε γιὰ χαραμάδα ἐλπίδας. Τί νά τήν κάνης τή μικρή χαραμάδα φωτός μέσα σέ τόσο βαθύ σκοτάδι;

Ἐμεῖς μιλάμε γιὰ δέσμη φωτός, γιὰ φωτεινή, γιὰ ὀλοφώτεινη ἐλπίδα.

Ὅταν κάποιος εἶναι κλεισμένος σέ σκοτεινό ὑπόγειο, εἶναι φυσικό νά περιμένη μιὰ μονάχα χαραμάδα ἐλπίδας.

Ἡλιοτρόπιο

Ὅταν ὁμως τό φυτό μέ τά λουλούδια του δέν εἶναι ἀπλῶς φυτεμένο κάτω ἀπό τόν ἥλιο, ἀλλά καί στρέφεται πάντοτε πρὸς τόν ἥλιο, τότε δέν ἔχει χαραμάδα ἐλπίδας. Τότε ἔχει ὅλη τήν ἐλπίδα. Τότε λούζεται στό φῶς. Καί αὐτό τό φυτό μέ τά κίτρινα σάν τόν ἥλιο λουλούδια του λέγεται ἡ λ ι ο τ ρ ὀ π ι ο . Τό χαρακτηριστικό του: Στρέφεται πάντοτε πρὸς τόν ἥλιο. Στρέφεται, δέν ἀποστρέφεται, τόν ἥλιο. Κάθε λουλούδι του εἶναι ἡλιανθος.

Ἡλιανθος καί κάθε χριστιανός, πού στρέφεται πάντοτε μέ πίστι πρὸς τόν Ἡλιο, τόν Ἰησοῦ Χριστό, πού εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου (Α΄ Θεσ. α΄ 1).

● Στήν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου γίνεται λόγος γιὰ μιὰ πόλι, πού δέν ἔχει ἀνάγκη τόν ἥλιο. «Ἡ πόλις οὐ χρεῖαν ἔχει τόν ἥλιον» (Ἀποκ. κα΄ 23). Ἄχρηστος γιὰ τήν πόλι αὐτή ὁ ἥλιος.

Δέν πρόκειται βέβαια γιὰ τοῦ σκότους τήν πόλι. Εἶναι ἡ πύξ φωτεινή. Εἶναι ἡ Ἁγία Ἱερουσαλήμ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἄνω Βασιλεία. Δέν χρειάζεται τόν ἥλιο, ἀφοῦ ἔχει ὑπέρ τόν ἥλιο τήν ἀπαστράπτουσα δόξα τοῦ Θεοῦ!

Στή φράσι αὐτή ὁμως τῆς Ἀποκαλύψεως στηρίζεται ὁ τίτλος τοῦ παρόντος κειμένου.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἥλιος, ὁ μοναδικός, γιὰ νά φωτιστοῦν ὅλα τά ζητήματα.

Δυστυχῶς ἡ κοινωνία μας, ὁ κόσμος μας, ἡ Ἑλλαδική σήμερα χώρα εἶναι ὁ τόπος, πού «οὐ χρεῖαν ἔχει τόν ἥλιον». Ὅχι βέβαια γιατί ἔχει τή δόξα τοῦ Θεοῦ

τήν ὑπέρλαμπρη, ἀλλά γιατί φωτίζεται ἀπό τά φωτάκια μικρῶν ἡγετῶν, ἀπό τά καπνιστά दाдиὰ στρατευμένων σέ συγκεχυμένες ἰδεολογίες.

Δέν χρειάζεται ὁ τόπος μας τό Χριστό!

* Ἄχρηστος γιὰ μᾶς ὁ Χριστός!

Τό βασικό ἐρώτημα εἶναι:

Χριστός ἢ ἄχρηστος; Δηλαδή, εἶναι ἀναγκαῖος ὁ Χριστός, ἢ μᾶς εἶναι ἄχρηστος;

Λύσις ἢ δύσις;

* Ἄς μή βιαστοῦμε νά ἀπαντήσουμε. * Ἄς θυμηθοῦμε δυό μαρτυρίες ἀπό τήν Ἁγία Γραφή.

1. Ἡ μία: Σέ κάποια κοινότητα ἐμφανίστηκε ὁ Χριστός (Ματθ. ἡ΄ 28-34). Ἐλυσε ἕνα τρομακτικό καί ἄλυτο πρόβλημα· τό πρόβλημα τῆς τρομοκρατίας.

Ὁ ἐκεῖ δαιμονισμένος δέν ἦταν ἀπλῶς ἀναρχικός, ὁ γνωστός ἄγνωστος, πού τά σπάει ὅλα. Ἦταν ἕνας ἀσύδοτος τρομοκράτης. Φοβερά ἐπικίνδυνος.

Τόν ἐξώντωσε ὁ Χριστός. Δέν χτύπησε τό θῦμα, ἀλλά τό δράστη ἐξουδετέρωσε. Τά δαιμόνια, πού εἶχαν θρονασθῆ μέσα του, ἔδιωξε.

Καί δέν ἔδιωξε τά δαιμόνια μόνο· ἔδιωξε καί τά... γουρούνια.

Πῶς Τόν πλήρωσαν; Τόν ἔδιωξαν οἱ κάτοικοι τῆς κοινότητας, οἱ ὑλιστές τῶν Γαδαρητῶν. Γιατί; Διότι ἔδιωξε τά δαιμόνια καί τά γουρούνια!

● Προτιμάμε νά εἴμαστε γουρούνια σέ κάθε λογῆς λάσπη, χωρίς καμμιά ἀνθρωπιά, χωρίς καθαρά χέρια, μέ μαῦρα χέρια, μέ μαῦρο χρῆμα, μέ χυδαία συμπεριφορά, καλύτερα χοιρώδεις ὑπάρξεις, κυλιόμενες στή διαφθορά, παρά νά ἔχουμε μαζί μας τό Χριστό.

* Ἄχρηστος ὁ Χριστός, χρήσιμα τά... γουρούνια!

● Καλύτερα τό δαιμόνιο, παρά ὁ Χριστός. Καλύτερα τό δαιμόνιο τῆς πλεονεξίας, παρά ὁ Χριστός τῆς φιλιανθρωπίας.

Φύγε, λοιπόν, Χριστέ! Τοῦ τό εἶπαν

τότε κατάμουτρα. Ἐμείς τοῦ τό λέμε εὐγενικώτερα. Πάντως τό λέμε καί τό κάνουμε.

Κάποια μαγική θρησκεία, πού περιτυλίγεται σέ χριστιανικό ἀλουμινόχαρτο, τήν ἀνεχόμαστε, κάποτε καί τήν ἐπιζητᾶμε.

Τόν Χριστό; Ὁχι! Αὐτόν δέν Τόν θέλουμε, οὔτε τό εὐαγγέλιό Του. Μᾶς εἶναι ἄχρηστος ὁ Χριστός, ὡς ὁ μέγας ἐπικίνδυνος γιά τό ἄτιμο ἀτομικό μας σμύφερον.

2. Καί ὅταν χωρίς Χριστό φτάσουμε στό χάος, τότε ἐπιζητοῦμε λύσεις.

Ἀπλώνουμε τά χέρια μας σέ δανειστές τοῦ ἐξωτερικοῦ, γιατί δέν ἀπλώσαμε τά χέρια μας στόν Οὐρανό καί στή γῆ.

Στόν οὐρανό γιά προσευχή, στή γῆ γιά ἐργασία.

Καί οἱ λύσεις, πού μιά πανικόβλητη κυβέρνηση προτείνει, δέν εἶναι ἀπλῶς ἡμίμετρα. Εἶναι δύσμετρα. Μέ πολλές ἔννοιες. Συνεχῶς δυσκολεύουν τήν κατάστασι. Ὅλα τά ΔΥΣ μπροστά μας, ἀφοῦ χάσαμε τά ΔΙΣ!

Θά πῆτε: Δέν πρέπει νά βρεθῆ λύσις Ἄσφαλῶς καί πρέπει. Ἡ λύσις ὑπάρχει. Οἱ χριστιανοί τό πιστεύουμε ἀκράδαντα. Ποιά ἡ λύσις;

Ἄς ἀκούσουμε τί λέει ὁ Χριστός.

Μιλáει σέ κάποιον ἀμπέλι καί στά κλήματα του.

Ἔτσι δέν ὀνομάζουμε τήν κοινωνία, πού καλεῖται νά ποιμάνη ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ ἐπίσκοπος; Ἀμπέλι τήν λέμε. «Ἐπίσκεψαι τήν ἄμπελον ταύτην».

Μιλáει, λοιπόν, ὁ Χριστός στό ἀμπέλι, στό δικό Του ἀμπέλι, ὅπως κάποτε ἦταν ὁ τόπος μας. Καί διαβεβαιώνει: «Χωρίς ἐμοῦ οὐ δυνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. ιε' 5).

• Ὁ λόγος Του εἶναι ἀπόλυτος. Δέν εἶναι ὁμως ἀρνητικός.

• Νά μή σταθοῦμε στό μηδέν. Νά μή σταθοῦμε στό «Δέν γίνεται τίποτε!», πού λένε πεσσιμιστικά οἱ πολλοί. Ὁχι σ' αὐτό. Νά σταθοῦμε στό «ἐμοῦ». Χωρίς

ἐμένα! Χωρίς ἐμένα τίποτε δέν γίνεται. Καί τό ἀντίθετο, τό ἐλπιδοφόρο μήνυμα: Μέ ἐμένα ὅλα τά μπορεῖτε!

• Νά μή σταθοῦμε στό μηδέν, στό «δέν γίνεται τίποτε!». Νά σταθοῦμε στό «πάντα». Ὅλα εἶναι δυνατά. Ναί, ὅλα, ἀλλά μαζί μέ τό Χριστό.

• Νά σταθοῦμε στό βεβαιωτικό τοῦ μεγάλου Παύλου: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ' 13).

• Νά μή σταθοῦμε στό μηδέν, στό «δέν γίνεται τίποτε!». Νά σταθοῦμε στό θεμελιακό λόγο τοῦ Χριστοῦ: «Ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. σ' 33).

Ἐμείς ζητᾶμε τό τελευταῖο, χωρίς νά ζητᾶμε τό πρῶτο.

Ζητᾶμε γῆ, χωρίς νά ζητᾶμε οὐρανό.

Ζητᾶμε χρήμα, ὄχι Χριστό.

Μήπως τό ὅλο πρόβλημα εἶναι πρόβλημα ἀναγκαιότητας καί προτεραιότητας;

Σέ τί μᾶς χρειάζεται ὁ Χριστός;

Μᾶς χρειάζεται ὁ Χριστός; Σέ τί μᾶς χρειάζεται; Σάν τί μᾶς χρειάζεται;

• Πρῶτον: Μᾶς χρειάζεται σάν ἔργο, ἢ σάν πάρεργο;

Ἡ καρδιά εἶναι ἔργο ἢ πάρεργο γιά τήν ὑπαρξί μας; Μπορεῖς νά βάλῃς τήν καρδιά στό περιθώριο, στήν ἐφεδρεία, καί νά τήν καλῆς μόνο μιά φορά τή βδομάδα νά λειτουργῇ δυό ὥρες τό πρῶτο; Τόν ἄλλο χρόνο θά ζῆς χωρίς καρδιά;

Τό Χριστό γιατί τόν ἔχουμε βάλει στήν ἐφεδρεία; Γιατί τόν ζητᾶμε μιά φορά τή βδομάδα (τήν Κυριακή), καί ἂν καί τότε τόν καλοῦμε, καί ἂν καί τότε σωστά τόν καλοῦμε;

Ἔνας Κυριακάτικος μόνο Χριστός εἶναι ἄχρηστος!

• Δεύτερον: Μᾶς χρειάζεται ὁ Χριστός ὡς πλήρης ἀπασχόλησις, ὄχι ὡς μιά παρένθεσις τῆς ζωῆς μας.

Τόν θέλω καί γιά τήν τσέπη μου, ναί

ή ὄχι; Τόν θέλω δηλαδή, νά μοῦ ρυθμίξῃ καί τὰ οἰκονομικά μου;

Τόν θέλω γιά ὑπουργό τῶν οἰκονομικῶν μου, νά ἤ ὄχι;

Ἐκεῖνος, πού ἔλυσε τό μεγάλο θέμα τῆς παγκόσμιας οἰκονομίας, πού ἔσωσε τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τή χρεωκοπία τῆς ἀμαρτίας καί τόν πνιγμό τοῦ θανάτου, Ἐκεῖνος πού εἶναι ὑπουργός τῆς θείας Οἰκονομίας, πού τὰ οἰκονόμησε ἔτσι, ὥστε νά ζήσῃ ὁ κόσμος, Ἐκεῖνος, πού χάρισε τὰ δάνεια καί τίς ὀφειλές σέ κάθε χρεωφειλέτη, σέ κάθε ἀμαρτωλό πού μετανοεῖ, Αὐτός ὁ ἴδιος δέν μπορεῖ νά λύσῃ καί τὰ γήινα οἰκονομικά μας;

Ἀσφαλῶς καί μπορεῖ. Πῶς;

Ἄν Τόν ἀνακαλέσουμε ἀπό τήν ἀχρηστία καί Τοῦ ἀναθέσουμε τό ὄλο πρόβλημα. Μιά ἐντολή δική Του ἀρκεῖ: «Αὕτη ἐστίν ἡ ἐντολή ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς» (Ἰωάν. ιε' 12).

Χρηστοί μέ τό Χριστό

• **Τρίτον:** Μᾶς χρειάζεται ὁ Χριστός γιά νά γίνουμε χρηστοί, ἀγαθοί, καλοί, τίμοι, φιλόανθρωποι.

Γίνεται ὁ ἀνθρώπος χρηστός χωρίς τόν Χριστό;

Γίνεται Χριστός ὑπό ἀπαγόρευσι;

Γίνεται Χριστός περιορισμένος στους τοίχους ἐνός Ναοῦ, πού καί ἀπό κεῖ Τόν διώχνουμε τίς πινύ πολλές φορές,

μέ τίς θρησκευτικές μας φιγοῦρες καί τίς ἀπαίσιες ἀγυρτεῖες μας;

Γίνεται Χριστός ἀποδυναμωμένος, ἀδύνατος, χωρίς παγκόσμιες δυνατότητες;

Γίνεται π.χ. Χριστός ἔξω ἀπό τήν οἰκογενεια; Γιά ὄλα φροντίζουν οἱ γονεῖς. Πολλοί κουράστηκαν γιά σπίτια. Μά Χριστό δέν ἀφήσαν καί δέν ἀφήνουν στά παιδιά τους. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Βούλει καταλιπεῖν τόν υἱόν πλούσιον; Δίδαξον αὐτόν εἶναι χρηστόν ἐν Χριστῷ» (Ε.Π.Ε. 23,268). **Μετὰ φρασσις:** Θέλεις ν' ἀφήσῃς πλοῦτο στό παιδί σου; Μάθε τό νά εἶναι ἀγαθός ἀνθρώπος μέ τή χάρι τοῦ Χριστοῦ.

• **Τέταρτον:** Μᾶς χρειάζεται ὁ Χριστός ὡς φροντίδα καί... πλουτισμός;

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὁ Παῦλος ὄχι μόνο δέν φρόντιζε γιά τό ἀτομό του, ἀλλά μεριμνοῦσε γιά τήν οἰκουμένη ὄλη. Ἐσύ μεριμνᾶς γιά τήν οἰκογένειά σου μόνο, ἐνῶ ἐκεῖνος γιά τούς φτωχοῦς τῶν Ἱεροσολύμων, πού ἦσαν πάρα πολλοί, γιά τούς φτωχοῦς τῆς Μακεδονίας, γιά τούς φτωχοῦς ὄλου τοῦ κόσμου. Καί ἦταν διπλῆ ἡ φροντίδα του γιά τήν οἰκουμένη. Φρόντιζε ὡς πρός μέν τὰ ὑλικά νά μή λείπῃ τίποτα τό ἀναγκαῖο, ὡς πρός δέ τὰ πνευματικά, νά πλουτίζουν» (Ε. Π.Ε. 19,346).

Τόν θέλουμε, λοιπόν, τόν Χριστό ἡ μᾶς εἶναι ἀχρηστος;

Θά συνεχίσουμε καί στό ἄλλο τεῦχος.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Οὐρανοπολίτες

«“Ἡμῶν τό πολίτευμα ἐν οὐρανῷ ὑπάρχει” (Φιλιπ. γ' 20). Μή τοίνυν μηδέ ἡμεῖς ἐνταῦθα ζητῶμεν ἀνεσιν· ἐκεῖ θελήσωμεν γενέσθαι λαμπροί, ἐνθα καί πολιτευόμεθα».

Ε.Π.Ε. 22,14

Μετάφρασις

«Ἡ δική μας πολιτεία εἶναι στους οὐρανοῦς». Ἄς μήν ἐπιδιώκουμε, λοιπόν, οὔτε καί μεῖς τήν ἀνεσι στήν παρούσα ζωή. Ἄς προσπαθήσουμε νά εἴμαστε λαμπροί στους οὐρανοῦς, ὅπου καί εἴμαστε πολῖτες.

Κρίση και αυτοκριτική

ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας Ἀναστασίου

Κυρίαρχο θέμα κατά τόν τελευταῖο καιρό εἶναι ἡ οικονομική κρίση καί συνοδεύεται συνήθως ἀπό κατήφεια, μελαγχολία καί ἀπαισιοδοξία.

Ἐν τούτοις, ἡ κρίση εἶναι δυνατόν νά γίνει ἀποφασιστική εὐκαιρία γιά νά ἀνακαλύψουμε θαμμένους θησαυρούς ἀξιών τοῦ γένους μας, πού μποροῦν νά μᾶς ὀδηγήσουν σέ νέα ἀνοδική πορεία.

Γι' αὐτό ὅμως ἀπαιτεῖται πρό πάντων σοβαρή αυτοκριτική. Δυστυχῶς, ἡ σημασία τῆς λέξεως κρίση ἔχει φθαρεῖ. Καί ἀντί νά ὀδηγεῖ στήν ἔντιμη ἀναγνώριση τῶν δικῶν μας λαθῶν, χρησιμοποιεῖται γιά νά τονίσει τά λάθη τῶν ἄλλων.

Μαζί μέ τίς ἀναμφισβήτητες εὐθύνες τῆς πολιτικοοικονομικῆς ἡγεσίας, ἐπιβάλλεται νά συνειδητοποιήσουμε τά λάθη, πού κάναμε ὡς λαός· ἐπίσης τά προσωπικά μας λάθη.

Ἀσφαλῶς, δέν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὅλοι, συλλήβδην, ἔχουν τίς ἴδιες εὐθύνες. Μεγάλο μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι θύμα καί δέν ἔχει ὠφεληθεῖ ἀπό τήν εὐημερία μέ χρήματα δανεικά.

Ὅμως, ἂν φάξουμε μέ διεισδυτική ματιά, οἱ περισσότεροι θά ἀνακαλύψουμε καί ἀτομικά σφάλματα καί παραλείψεις· περιπτώσεις, ὅπου δέν ἀντισταθήκαμε στή διάχυτη ἀσυστοσία καί τήν κραυγαλέα παραβατικότητα.

Ἡ αυτοκριτική ὅμως αὐτή δέν φθάνει. Χρειάζεται μετάνοια. Γιά πολλούς ἡ λέξη ἤχει πολύ “θρησκευτική”, παρωχημένη.

Ἐν τούτοις παραμένει διαχρονικά

ἐπίκαιρη καί ἐπαναστατική, ἀπό τότε πού τήν ἀνέδειξε πυρήνα τοῦ εὐαγγελίου Του ὁ Χριστός: «Μετανοείτε», ἀλλάξτε νοῦ, συμπεριφορά, τρόπο, μέ τόν ὅποιο ἀντικρύζετε τή ζωή.

Μόνο μέ ἀλλαγὴ νοῦ καί καρδιάς μποροῦμε νά σταματήσουμε συνήθειες καί πάθη, πού ἀρρωσταίνουν τήν κοινωνία μας: τό ψέμα στίς ποικίλες ἐκδοχές του, τήν ἀμεση ἢ ἔμμεση κλοπή καί ὑπεξαίρεση, τή χλιδή, τή φιλαυτία, τήν ἔλλειψη μέτρου· τίς μικροαπάτες, τή μικρή ἢ μεγάλη φοροδιαφυγή, πού κατάντησαν νά θεωροῦνται “ἀναγκαῖο κακό”, ἢ, κυνικότερα, “ἀναγκαῖα γιά τό καλό μας”.

Καί ἀκόμη, εἶναι καιρός νά ἀναλογισθοῦμε, ὅτι ἀδιαφοροῦσαμε γιά τήν ὀρθή ἀγωγή τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων μας καί δέν προσφέραμε τό σωστό παράδειγμα.

Στή θέση τῆς οὐσιαστικῆς παιδείας ἐπιβλήθηκαν ἡ χρήση τῆς τεχνολογίας καί ἡ ἀπομνημόνευση γνώσεων.

Ἡ φράση τοῦ Ἑλιοτ ἤχει ἀποκαλυπτική: «Ποῦ εἶναι ἡ σοφία, πού χάσαμε στή γνώση; Ποῦ εἶναι ἡ γνώση, πού χάσαμε στήν πληροφόρηση;».

Τά περισσότερα ΜΜΕ, μέ βασικό κριτήριο τό χρηματικό κέρδος, συναγωνίσθηκαν νά προβάλλουν ἀρνητικά πρότυπα. Ἀποσιώπησαν ὀσάκις δέν εἰρωνεύθηκαν· τήν τιμιότητα, τήν ἐγκράτεια, τήν ὑπομονή, τήν αὐτοθυσία.

Αὐτά, φανερά ἢ ὑποσυνείδητα, θεωρήθηκαν πολύ θρησκευτικά, κατάλληλα γιά ἄλλες ἐποχές καί ὄχι γιά τήν ἐποχή τοῦ ὑπαρκτοῦ καπιταλισμοῦ, πού λατρεύει τόν πλοῦτο, τήν ἡδονή, τή φαινομενική ἐπιτυχία.

Συνοπτικά, ή οικονομική μας κρίση είναι αποτέλεσμα της κάμψεως των ήθικων και πνευματικών αξιών. Ιδιαίτερα έχει λησμονηθεί, ότι αυτές οι πνευματικές αξίες στον τόπο μας βλάστησαν από την καλλιέργεια μιας Ὁρθόδοξης χριστιανικής παραδόσεως.

Ὁ Ντοστογιέφσκι τό εἶχε ἐπισημάνει: «Ἐάν δέν ὑπάρχει Θεός, ὅλα ἐπιτρέπονται».

Αὐτή τήν Ὁρθόδοξη πίστη ὀρισμένοι κύκλοι τήν “σνόμπαραν”. Ζήτησαν νά ξεριζώσουν τό ἦθος της, κρατώντας μόνο μερικά ἐξωτερικά “θρησκευτικά ἔθιμα”. Καί κυνικά πρόσθεσαν: «Κι ἂν ἀκόμη ὑπάρχει Θεός, γιά μᾶς ὅλα σχεδόν ἐπιτρέπονται».

Μολαταῦτα, ή κρίση, πού μᾶς τάλαιπωρεῖ, δέν εἶναι, εὐτυχῶς, “κατάρρα”. Ἀποτελεῖ μία ἰδιαίτερη εὐκαιρία νά ξαναβροῦμε τόν βαθύτερο, τόν καλύτερο ἑαυτό μας. Ἄλλωστε, δέν εἶναι ή πρώτη φορά, πού ὁ ἑλληνικός λαός περνάει κρίση.

Ἄρκει νά θυμηθοῦμε τά ὅσα περάσαμε στό παρελθόν: τό ξεριζώμα ἀπό τή Μικρά Ἀσία, τούς παγκόσμιους πολέμους, τήν κατοχή καί τά ἐπακόλουθά της.

Στη διάρκεια τους ἀναδύθηκαν σπάνιες ἀρετές, κρυμμένες στήν καρδιά τοῦ λαοῦ μας: ή ἀντοχή, τό φιλότιμο, ή γενναιότητα, ή ἐμπιστοσύνη στόν Θεό. ή ὁμοφυχία, ή ἀλληλεγγύη, ή αἰσιοδοξία, τό χιούμορ, τό χαμόγελο.

Καί μέ αὐτές ξεπεράσθηκαν γνωστές καί ἄγνωστες ἀντιξοότητες. Αὐτά καί σήμερα ἀποτελοῦν πολύτιμα ἀντισώματα στίς λιποθυμικές τάσεις τοῦ κοινωνικοῦ μας σώματος.

Ἄλλοι, ἀρμόδιοι στά οικονομικά καί τήν πολιτική, ἔχουν ἐπισημάνει τρόπους διεξόδου ἀπό τή δοκιμασία.

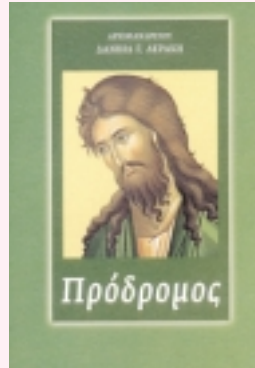
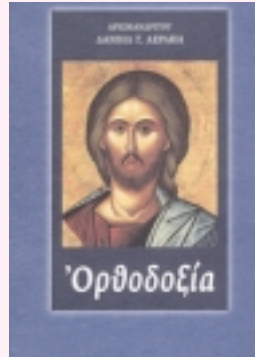
Προσωπικά πιστεύω, ὅτι, γιά νά ξεπερασθεῖ οὐσιαστικά ή γενικότερη ήθική καί πνευματική κρίση, πού ἦρθε στό φῶς, ἀπαιτεῖται κυρίως νά ἀναθε-

ωρήσουμε τόν τρόπο σκέψεως καί συμπεριφορᾶς, μέ ὁδηγό τίς αἰώνιες χριστιανικές ἀρχές: τήν πίστη, τήν ἐλπίδα, τήν ἀγάπη. Καί «ή τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τόν φόβον» (Α΄ Ἰωάν. δ΄ 18).

Ἡ γενικότερη ἀνάκαμψη θά ἀκολουθήσει.

Μικρά ὠφέλιμα δῶρα

(4 εὐρώ τό ἕνα. Τηλ. 2103212713)

Καθίζηση και αποστασία

μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου

Η εποχή μας είναι εποχή αποστασίας. «**Αποστασία**» σημαίνει: στέκω μακριά· στέκω σέ **απόσταση**· στέκω μακριά από τον Θεό· **δέν θέλω** νά έχω σχέση και επικοινωνία μαζί Του.

• Πολλοί σήμερα, ένας μεγάλος αριθμός, **πίνβιώνουν** την αποστασία.

• **Άλλοι στέκουν** μακριά από τον Θεό· συνειδητά· και **ήθελμένα**. Άλλοι άκριτα· και απερίσκεπτα μόν, αλλά μακριά.

• **Άλλοι**, κάνουν την αποστασία **στοιχείο προβολής** του έαυτού τους! Τό λένε και καμαρώνουν. Γιατί φαντάζονται, ότι έτσι γίνονται πιά έλευθεροι, και δείχνουν πιά έξυπνοι!

Όμως αὐτή είναι η χειρότερη **δυστυχία και πλάνη**.

Η αποστασία είναι η **καθίζηση**· η χειρότερη, η “κατ’ έξοχήν” καθίζηση.

Άς τό δοῦμε παραστατικά, στό πρόσωπο ενός νεαρού παιδιού.

Ένα **νεαρό παιδί** μπλέχτηκε στό ναρκωτικά. Σπίν αρχή του άρεσαν γονιτεύτηκε. Μετά... διαλύθηκε. Και άρχισε ό πόθος για λύτρωση, για **απεξάρτηση**. Χίλιες προσπάθειες! Καλές; Σωστές; Όλόκληρες; Μισές; Στό ένα τρίτο; Στό ένα δέκατο; Όσο κι αν είναι, σημαίνει ότι “**μέσα**” του, ό έαυτός του **στενάζει** για την κατάσταση του!...

Και άρχίζει νά **φιλοσοφεί**. Άρα! “Ο έαυτός μου... **δέν ανήκει** στόν έαυτό μου! Η έγώ τον κατάντησα, η κάποιοι άλλοι μου τον κατάντησαν, όπως ό ίδιος **ποτέ δέν** τό είχα φαντασθῆ! Και, ούτε ποτέ τον θέλησα έτσι, ούτε τώρα τον θέλω!... Γι’ αυτό λαχταρώ για **απεξάρτηση**! Για κάτι, πού έγώ μόνος μου, μέ τίς

δικές μου δυνάμεις, **δέν μπορώ** νά τό έπιτύχω, νά τό καταφέρω! Και ζητώ βοήθεια· έξω από τον έαυτό μου. Γιατί;... Γιατί -δυστυχώς- **έγώ δέν υπάρχω** πιά! Γιατί **έγώ**, δέν είμαι πιά **έγώ**.

Σπίν αρχή είχα πιστεύσει ότι **είχα βρει** τον έαυτό μου! Μά δέν άργησα **νά τό καταλάβω**, ότι ούτε τό **σώμα** μου λειτουργούσε πιά σέ μένα σωστά, ούτε ό **ψυχικός** μου κόσμος (βούληση, θέληση, απόφαση, συνείδηση), ούτε η **οκέψη**, ούτε η **λογική**, ούτε ό **νοῦς**!... Ούτε σώμα λειτουργεί σωστά, ούτε ψυχικός κόσμος, ούτε νοῦς!... Είμαι όλόκληρος ένα κάρβαλο!...

Τάχα αὐτή ήταν η **μοῖρα** μου;

Έρώτημα άδυσώπητο. Ποῖος μπορεί νά τό παρακάμψει;

Αὐτή ήταν η **μοῖρα** μου;

Όχι! **Άλλιῶς** την ήθελε ό Κύριος.

Άλλιῶς μās την είχε έτοιμάσει. Ζωή σε συνεχῆ χαρά.

Εμείς τά καλάσαμε. **Εμείς** εφύγαμε.

Ό πανάγαθος Πατέρας δέν μās άπέριψε. **Έστειλε** τον Υιό Του νά μās μαζέψει. Και Αὐτός ήλθε. Και έκαμε ό,τι τό καλύτερο και περισσότερο για μās. Έτοιμάσε για μās μία μεγάλη **γιορτή**: τον **Νυμφώνα Του**.

Και μās **καλεῖ**. Μās **προσκαλεῖ** επίσημα κοντά Του! Τί τάχα πρέπει νά κάμουμε;

—Τί άλλο; Νά **άρπάξουμε** την πρόσκληση και νά **τρέξουμε**!

Οἱ **άγιοι** τό έπιασαν τό μήνυμά Του. Και έκαμαν, ό,τι καλύτερο μπόρεσαν.

(άπό τό νέο βιβλίο του Σεβασμιωτάτου «Κρίση και καθίζηση», Πρέβεζα 2011)

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Τό δικό Του Κράτος ἢ ἡ δική μας αὐθαιρεσία;

Διάκονοι τοῦ **Κράτους τοῦ Θεοῦ** εἶναι οἱ προεστῶτες τῆς θείας Λειτουργίας. Ὅφειλουμε ταπεινά νά τό διακονοῦμε καί νά δίνουμε τή δυνατότητα νά εισάγονται «οἱ πιστοί εἰς τόν παράδεισον». Σέ κάποια ἐκφώνησι τῆς Λειτουργίας γίνεται λόγος γιά τό Κράτος τοῦ Θεοῦ («Ὅπως ὑπό τοῦ Κράτους σου πάντοτε φυλαττόμενοι...»). Ἄλλ' ἀκριβῶς ἡ φράσις αὕτη φανερώνει σέ πολλές περιπτώσεις τή δική μας αὐθαιρεσία, τό δικό μας κράτος, τή δική μας... αὐτοκρατορία! Σάν νά εἴμαστε ἐμεῖς πάνω ἀπό τό Κράτος τοῦ Θεοῦ καί ἐκφωνοῦμε τή φράσι ὅταν ἐμεῖς θέλουμε, καί ὄχι στήν ὥρα πού τῆς «πρέπει».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐπισημαίνει: «Ἐρῆμοι καί κενοί τῆς ἀπό τῶν λεγομένων ὠφελείας γινόμεθα» (Ε.Π.Ε. 310,644). Δηλαδή: Δέν ὠφελούμαστε σέ τίποτε ἀπό τά ὅσα λέγονται στή θ. Λειτουργία.

Τί θά ἔλεγε ὁ ἅγιος Πατήρ ὄχι πλέον γιά τοὺς λαϊκούς, ἀλλά γιά τοὺς λειτουργούς, γιά τοὺς **προεστῶτες** (προεσβυτέρους ἢ ἐπισκόπους), πού κάποτε νομίζουν, ὅτι δέν εἶναι λειτουργοί, ἀλλ' εἶναι λειτουργοῦμενοι, ὅτι δέν διακονοῦν, ἀλλά διακονοῦνται, ὅτι δέν εἶναι προσευχόμενοι, ἀλλ' εἶναι ἐπιδεικνυόμενοι; Τί θά ἔλεγε γιά κληρικούς, πού δέν τρέμουν ἱκετεύοντες, ἀλλά στέκουν ναρκισσιστικά **αὐτοθαυμαζόμενοι**; Τί γιά ὅσους δέν εἶναι οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων, ἀλλά συμπεριφέρονται ὡς κυρίαρχοι καί ὡς... αὐτοκράτορες;

Γιά νά μή θεωρηθοῦν ὑπερβολές τά λεγόμενα, παρακολουθήστε μερικούς Μητροπολίτες (τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά ἱκανούς προεσβυτέρους), πῶς, μιλώντας γιά τό Κράτος τοῦ Θεοῦ, ἐπιβάλλουν ἐκεῖνοι αὐταρχικά τό δικό τους κράτος μέσα στή θεία Λειτουργία!

Σέ κάποια στιγμή παίρουν ὕφος σοβαροφανές, ὑψώνουν τή φωνή τους στόν πιό ὑψηλό μουσικό τόνο, καί μέ ὅσο πιό πολλά «κοκκοράκια» μποροῦν, φωνάζουν (νά ψάλουν κατανυκτικά οὔτε μποροῦν, οὔτε θέλουν!): «Ὅπως ὑπό τοῦ Κράτους Σου πάντοτε φυλαττόμενοι, Σοί δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι...».

Γιατί συνιστᾷ ἀσεβῆ παρέκκλισι τοῦ τυπικοῦ τῆς θείας Λειτουργίας ὁ τρόπος καί ὁ χρόνος τῆς ἐκφωνήσεως αὐτῆς;

- Διότι παραλείφθηκε ἡ ἀρχή τῆς **λειτουργίας τῶν Πιστῶν**. Μπορεῖτε νά φανταστήτε λειτουργό νά μή λήη στήν ἀρχή τῆς Λειτουργίας τό «*Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...*», καί νά λήη κατ' εὐθείαν «*ξεκάρφωτα*» τήν ἐκφώνησι: «*Ὅτι πρέπει Σοι πᾶσα δόξα...*»; Μπορεῖ ν' ἀρχίξῃ μέ τήν ἐκφώνησι αὕτη τῆ θεία Λειτουργία;

Πῶς, λοιπόν, μπορεῖ ὁ λειτουργός ν' ἀρχίξῃ τή λειτουργία τῶν Πιστῶν (μετά τόν Ἀπόστολο καί τό Εὐαγγέλιο) μέ μιά «*ξεκάρφωτη*» ἐκφώνησι;

- Ἄν ἡ θεία Λειτουργία ἀρχίξῃ μέ τό «*Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία...*», ἡ λειτουργία τῶν Πιστῶν ἀρχίξῃ μέ τό «*Ὅσοι πιστοί, ἐτι καί ἐτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*».

- Ἄν ἡ **Πρόθεσις** ἀποτελῇ τόν **πρόναο** τῆς θείας Λειτουργίας, τά μετά τά Ἀναγνώσματα (Ἀπόστολο καί Εὐαγγέλιο) ἀποτελοῦν τόν πρόναο τῆς Λειτουργίας τῶν Πιστῶν.

● Αν η **Δοξολογία** αποτελέσει την πύλη για να μπούμε στά **Ἅγια**, ἡ ἔτοιμασία μέ τό Εὐαγγέλιο ἀποτελεῖ τήν πύλη για να μπούμε στά **Ἅγια τῶν Ἁγίων**, πού εἶναι ἡ Λειτουργία τῶν Πιστῶν. Πῶς, λοιπόν, γκρεμίζουν μερικοί τήν πύλη καί εἰσέρχονται στή Λειτουργία τῶν Πιστῶν χωρίς καμμιά εὐχετική προετοιμασία;

● Αν τῆς θείας Λειτουργίας προηγείται ἡ **ἐκτενής** («*Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός...*»), πού καταλήγει στήν εὐχή «*Κύριε, ἅγιε, ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν καί τά ταπεινά ἐφορῶν..., ἐκτεινον τήν χεῖρά σου τήν ἀόρατον ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου καί εὐλόγησον πάντας ἡμᾶς*», στή λειτουργία τῶν Πιστῶν προηγείται ἐπίσης ἐκτενής («*Εἴπωμεν πάντες...*»), πού καταλήγει στήν εὐχή: «*Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, τήν ἐκτενή ταύτην ἱκεσίαν πρόσδεξαι... καί τοὺς οἰκτιρομῶν σου κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπί πάντα τόν λαόν σου*».

Ἔλα αὐτά, λοιπόν, παραλείπονται σέ ἀρχιερατικές καί **πολυαρχιερατικές** κυρίως λειτουργίες καί μέ ἓνα ἀκατανόητο καί ἀκομψο ἄλλα ὁ προεστώς ἐπίσκοπος (ἢ πρεσβύτερος) φωνάζει τό «*ξεκάρφωτο*»: «*Ὅπως ὑπό τοῦ Κράτους Σου πάντοτε φυλαττόμενοι...*».

● Εἶναι «*ξεκάρφωτο*», διότι πρόκειται για **πρότασι δευτερεύουσα** (συμπερασματική), πού ἐκφωνεῖται χωρίς να λεχθῆ ἡ **κυρία πρότασις**, πού εἰδικά ἐδῶ εἶναι ἡ δεύτερη Εὐχή τῶν Πιστῶν («*Πάλιν καί πολλάκις...*»).

Ποῦ ἀκούστηκε σέ λογική συζήτησι, σέ λογική προσευχή, πολύ περισσότερο, σέ λογική λατρεία, ὅπως ἡ καθ' ἡμᾶς θεία Λειτουργία, να κρύβεται ἡ κυρία πρότασις καί ν' ἀκούγεται «*ξεκάρφωτη*» ἡ δευτερεύουσα πρότασις;

● Καί προτοῦ παραλειφθῆ ἀπό τόν «*βιαστικό*» προεστῶτα ἡ δεύτερη Εὐχή, ἤδη ἔχει παραλειφθῆ ἡ πρώτη Εὐχή τῶν Πιστῶν: «*Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε τῶν δυνάμεων... Καί ἰκάνωσον ἡμᾶς ἀκαταγνώστως καί ἀπροσκόπτως ἐπικαλεῖσθαί Σε...*».

Ἄν ρωτήσουμε για τοὺς λόγους ἀπορρίψεως καί ἐξοβελισμοῦ τῶν Εὐχῶν τῶν Πιστῶν καί τῆς ὅλης προετοιμασίας για τή Λειτουργία τῶν Πιστῶν, θά λάβουμε τίς ἑξῆς ἀπαντήσεις, τή μιᾶ, δυστυχῶς, ἀσεβέστερη ἀπό τήν ἄλλη:

● Ἡ **πρώτη**: **Ἔτοι ἐπεκράτησε!** Στ' ἀλήθεια, ἀπό πότε ἡ αὐθαίρετη ἔξωσις βασικῶν στοιχείων τῆς θείας Λειτουργίας θεωρεῖται... παράδοσις; Καί ἀπό πότε τό λειτουργικό σφάλμα ἐνός κληρικοῦ (ἔστω καί ἀρχιερέως) ἀποτελεῖ προηγούμενο για ἄλλους λειτουργοὺς καί για ἐμπέδοσι κάποιας... παραδόσεως;

Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι **ἀριστούργημα ἁγιοπνευματικό**, καί δέν ἐπιδέχεται οὔτε προσθέσεις οὔτε ἀφαιρέσεις δικοῦ μας ἀνοσιουργήματος.

● Ἡ **δεύτερη**: **Πρός ἐξοικονόμησι χρόνου!** Ἐπιτρέπει ὁ προεστώς σπατάλη χρόνου για μακρόσυρτο τραγούδημα τῶν **Ἀναγνωσμάτων**, τοῦ Ἀποστόλου καί τοῦ Εὐαγγελίου· ἐπιτρέπει τό μακρόσυρτο μουσικοκελάηδημα τοῦ Τρισαγίου Ὑμνου («*Δύναμις*»); ἐπιτρέπει τή σπατάλη λειτουργικοῦ χρόνου για φήμες καί παραφήμες ἀρχιερέων καί για ἀπαράδεκτες μνημονεύσεις κατά τή Μεγάλη Εἴσοδο· καί ὁ μόνος τρόπος ἐξοικονομήσεως χρόνου παρέμεινε για τόν προεστῶτα ἡ ἀποβολή (ὁ ἐξοβελισμός) τῶν Εὐχῶν τῶν Πιστῶν!

Οὔτε **δυσὸ λεπτά** τῆς ὥρας δέν κρατοῦν οἱ **δυσὸ Εὐχές** τῶν Πιστῶν, ἐνῶ ὅσα μακρόσυρτα ἀναφέραμε ἰσοδυναμοῦν μέ **τριάντα** (30) τουλάχιστον λεπτά λειτουργικῆς ἀπρέπειας.

Τό θέμα εἶναι πολύ σοβαρό. Τί θέλουμε στή θεία Λειτουργία, πιστοῦς ἢ ἀπίστους; Για τίς **δυσὸ Εὐχές** τῶν Πιστῶν περισσότερο στό ἐπόμενο.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ουράνια και επίγεια

Β΄ Κορ. δ΄ 17 – ε΄ 1

Θλίψις και δόξα (στ. 17)

Γπουδαίο και καθοριστικό θέμα για τήν ὄλη πορεία μας εἶναι ἡ προτεραιότητα. Πού ρίχνουμε τό βάρος τοῦ ἐνδιαφέροντός μας; Στά ὑλικά ἢ στά πνευματικά; Στά παροδικά ἢ στά μόνιμα; Στήν ὕλη ἢ στό πνεῦμα;

Ἐνάλογα μέ τήν ὀπτική γωνία, πού βλέπουμε τά πράγματα, ἀντιμετωπίζουμε καί τίς δυσκολίες καί τίς θλίψεις. Οἱ κοσμικοί ἄνθρωποι ὄνειρεῦνται μιά ζωή μέ ἀνέσεις, χωρίς πόνο καί δάκρυα. Λησμονοῦν, ὅτι ἡ ζωή ἔχει ἀρχή τό κλάμα, συνέχεια τόν πόνο, καί τέρμα τί χαρά.

Ὅταν τοὺς βρίσκῃ δοκιμασία, θεωροῦν φοβερό τό βάρος. Νομίζουν, ὅτι αὐτοί πονᾶνε περισσότερο ἀπό ὄλους.

Ἐντίθετα, οἱ χριστιανοί βλέπουν τίς θλίψεις ἔλαφρες, γιά τέσσερις κυρίως συγκριτικούς λόγους.

- Τίς συγκρίνουν μέ τό βάρος τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.

- Τίς συγκρίνουν μέ τό βάρος ἄλλων πονεμένων, πού ἐπί δεκαετίες π.χ. βρίσκονται καθηλωμένοι στό ἀναπηρικό καρότσι.

- Τίς συγκρίνουν μέ τό βάρος τῶν ἀμαρτιῶν τους.

- Τίς συγκρίνουν μέ τό βάρος τῆς δόξας, πού τοὺς ἀναμένει. Τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στή συνέχεια τῆς Β΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς: «Τό παρατικά ἔλαφρόν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολήν εἰς ὑπερβολήν αἰώνιον βάρους δόξης κατεργάζεται ἡμῖν, μή σκοπούντων ἡμῶν τά βλεπόμενα, ἀλλά τά μή βλεπόμενα· τά γάρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τά δέ μή βλεπόμενα αἰώνια» (στ. 17-18). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἡ προσωρινή καί ἔλαφρή θλίψις μας προετοιμάζει γιά μᾶς πάρα πολλή δόξα. Μᾶς προετοιμάζει αἰώνια, ὑπερβολικά σπουδαία, μέ

ὑπερβολική ἀξία (βαρύτητα) δόξα. Δέν ἀποβλέπουμε σέ ὅσα βλέπουμε, ἀλλά σ' ἐκεῖνα, πού δέν βλέπουμε καί εἶναι αἰώνια».

- Οἱ θλίψεις συμβαίνουν «παρατικά». Εἶναι, προσωρινές. Ἡ χαρά τῆς δόξας εἶναι παντοτινή.

- Στίς θλίψεις συμπαράστέκει ὁ Χριστός, ἡ Ἀνάπαυσις μας. «Εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γάρ ζυγός μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἔλαφρόν ἐστιν» (Ματθ. 1α΄ 29-30).

- Ὅ,τι εἶναι ἓνα γραμμάριο σέ σύγκρισι μέ ἓνα τόνο, αὐτό εἶναι οἱ θλίψεις τῆς παρουσίας ζωῆς σέ σύγκρισι μέ τί δόξα πού ἀναμένει τοὺς ὑπομένοντας. «Τό παρατικά ἔλαφρόν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολήν εἰς ὑπερβολήν αἰώνιον βάρους δόξης κατεργάζεται ἡμῖν» (στ. 17).

- Καθ' ὑπερβολή ὑπερβολικό εἶναι τό βάρος τῆς δόξας τοῦ Οὐρανοῦ! Ἡ ἀξία καί τό ἀξίωμα τοῦ πιστοῦ στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔχουν βαρύτητα ἀνυπολόγησι.

Βλεπόμενα καί μή βλεπόμενα (στ. 18)

Τό ζητούμενο ἓνα εἶναι:

Ἐχομε τά μάτια μας ψηλά; Σκοπεύουμε νά κατακτήσουμε τόν οὐρανό, ἢ τό μυαλό μας εἶναι κολλημένο στή λάσπη; «Μή σκοπούντων ἡμῶν τά βλεπόμενα, ἀλλά τά μή βλεπόμενα· τά γάρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τά δέ μή βλεπόμενα αἰώνια» (στ. 17-18). Τά φαινόμενα ἀπατοῦν.

Πολύ περισσότερο, ὅταν εἰδωλοποιοῦνται τά φαινόμενα, τά γήινα, καί περιφροῦνται τά ὄντως ὄντα, πού ὅμως δέν εἶναι βλεπόμενα.

- Ὅταν κάποιος ἐπιμένῃ ν' ἀσχολῆται μέ τήν ξένη παράγκα, πού προσωρινά φιλοξενεῖται καί πού ξέρεῖ, ὅτι σέ λίγο θά τοῦ γίνη ἔξωσις, καί δέν νοσταλγῆ γιά τό πότε θά μῆπὶ στό δικό του ὠραϊότατο σπίτι, τότε τουλάχιστον εἶναι ἀνόητος.

Φεύγουμε ἀπό τήν παράγκα. Ἡ ἔξωσις

πλησιάζει. Ὁ θάνατος ἐπὶ θύραις. Κι ἔμεϊς ἀκόμα τὰ μάτια, τὸ ἐνδιαφέρον μας ἐδῶ, στὴ χαμαιζουλί. Ντροπή! λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Σήκωσε τὰ μάτια σου ψηλά. Δέν εἶσαι ζῶο. Εἶσαι ἄνθρωπος (Ε.Π.Ε. 19,262).

● Ὁ Διάβολος, πού θέλει μέχρι τὴν τελευταία μας πνοή νά μᾶς σέρνῃ στὸ κῶμα, ὅταν δέν μπορέσῃ μέ ὑλιστική ζωὴ καὶ ἀντίθετες πράξεις νά μᾶς παρασύρῃ, μᾶς ζαλίζει μέ λογισμούς ἀπιστίας, σάν κι αὐτόν: «*Ποῦ τὸ ξέρεις, ὅτι ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ; Ποιὸς ἦρθε ἀπὸ κεῖ νά μᾶς πῆ τί εἶναι καὶ πῶς εἶναι;*». Ἀπαντᾷ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: Ἐκείνος βεβαίως. Ἀλλ' ὁ ἴδιος ὁ Θεός, πού εἶναι ὁ πλεον ἀξιόπιστος, ἐκεῖνος βεβαίως. Ἀλλά, θά πῆς, δέν βλέπεις τὰ ἐκεῖ; Οὔτε τὸ Θεὸ βλέπεις (Ε.Π.Ε. 19,262).

Ὅπως ἡ βιολογική μας κατάσταση ὑπάρχει καὶ εἶναι ὄρατῆ, διότι πρὶν ἀπὸ αὐτὴν ὑπῆρξε ἡ ἀόρατῆ βιολογική μας ὑπαρξίς καὶ ἀνάπτυξις. Προηγείται τὸ ἀόρατο σὲ γυμνὸ ὄφθαλμό, ἡ κυοφορία, καὶ ἔπειτα τὸ ὄρατό, ἡ σωματική μας παρουσία.

Ἐπὶ ἔπειτα ὁ κόσμος ὁ ἀόρατος. Ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸν ὄρατό καὶ τὸν ἀόρατο, εἶναι, ὅτι ὁ μὲν ἀόρατος εἶναι αἰώνιος, ἐνῶ ὁ ὄρατος πρόσκαιρος καὶ παρερχόμενος.

Νοσταλγὸς τοῦ οὐρανοῦ (ε' 1)

Σύγκρισι κάνει ὁ Παῦλος τῶν ἐπιγείων καὶ τῶν ἐπουρανίων, τῶν βλεπομένων καὶ τῶν μὴ βλεπομένων, τῶν προσωρινῶν καὶ τῶν αἰώνιων, τῶν παρόντων καὶ τῶν μελλόντων, τῶν παθημάτων τοῦ νῦν καὶ τῆς δόξας τοῦ δεῖ. Καὶ συγκλονίζεται μέ τὴν πίστι, ὅτι προσδοκᾶμε ἐκεῖνα, πού ἔχουν βεβαίτητα. Τὰ προσδοκᾶμε, μέ τὴ βεβαία ἐλπίδα. Εἶναι οἱ ἐπαγγελίαι τοῦ Χριστοῦ, πού σίγουρα θά ἐκπληρωθοῦν.

Ζυγίζει τὰ μὲν καὶ τὰ δε. Ὅσο βαρύτερο εἶναι τὸ χρυσάφι ἀπ' τὸ ἄχυρο, τόσο βαρύτερο εἶναι τὸ οὐράνιο ἀπ' τὸ ἐπίγειο. Δέν πρόκειται φυσικά γιὰ ὑλικὸ βᾶρος. Βᾶρος ἔχει καὶ ἡ λάσπη. Καὶ τὸ σίδηρο. Καὶ ἡ πέτρα. Καὶ ὁ ὑλιστὴς ἄνθρωπος, ὁ παχύσαρκος.

Ὁ Παῦλος μιλάει γιὰ βᾶρος ἀξίας. Γιὰ βᾶρος δόξας.

Ὅταν πρόκειται νά ὑπολογισθῇ ἡ ἀξία ἐνός σπιτιοῦ, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ περιοχὴ πού βρίσκεται. Ἄλλη εἶναι ἡ ἀντικειμενικὴ ἀξία μᾶς παράγκας σ' ἓνα λασποχώρι, καὶ ἄλλη μᾶς

θαυμάσιος οἰκοδομῆς δίπλα ἀπὸ τὸ προεδρικὸ μέγαρο ἢ ἀπὸ τὸ βασιλικὸ παλάτι.

Ξέρει καλά ὁ Παῦλος, ὅτι κανένας δέν θά μείνῃ μόνιμος στὴ γῆ. Ὅλοι θά μετοικίσουμε κάποια ἡμέρα. Καὶ βλέπει, ὅτι ἡ οἰκία, πού μᾶς ἀναμένει, γιὰ μᾶς εἰδικὰ κτισμένη, ἔχει ἀντικειμενικὴ ἀξία ἀνυπολόγιστη. Βρίσκεται στὸν οὐρανό. Δίπλα ἀπὸ τὸ βασιλικὸ παλάτι.

■ Στὴ συνοικία τῶν ἀγγέλων.

■ Στὴν πολιτεία τῶν ἁγίων.

■ Στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Στὸ 5ο κεφάλαιο τῆς Β' πρὸς Κορινθίους διακρίνουμε τὴ λαχτᾶρα τοῦ Παύλου γιὰ τὴν κατοικία τῆς οὐράνιας δόξας, γιὰ τὸ πότε θά φύγῃ ἀπὸ ἐδῶ γιὰ νά βρεθῇ ἐκεῖ, ὥστε «σύν Χριστῷ εἶναι» (Φιλίπ. α' 23).

Ἡ ἀντικειμενικὴ βεβαία ἀξία τῆς αἰώνιας κατοικίας γιὰ τὸν ἄνθρωπο, καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ του καὶ γιὰ τὸ σῶμα του, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ὑποκειμενικὴ ἀξία. Καθένας θά κριθῇ μέ τὴ ζωὴ του, *πρὸς ἃ ἔπραξε*, καὶ ἀνάλογα θά πορευθῇ. Ἄλλος «εἰς ἀνάστασιν ζωῆς», ἄλλος «εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» (Ἰωάν. ε' 29).

● Ἄλλος θ' ἀξιοθῇ νά λάβῃ τὸ κλειδί τοῦ παραδείσου μαζί μέ τὸ ληστὴ τῆς μετανοίας.

● Ἄλλος θά βρεθῇ ἔγκλειστος στὸν τόπο τῆς βασάνου.

Τὸ γεγονός, ὅτι δέν πρόκειται γιὰ πέντε ἢ γιὰ δέκα ἢ γιὰ πενήντα χρόνια, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ ἀπειρὴ αἰωνιότητα, εἶναι ἐκεῖνο, πού κάθε πιστὸς ἀγωνίζεται «*ἐλέους καὶ χάριτος τυχεῖν*».

Νοσταλγὸς τοῦ Οὐρανοῦ ὁ Παῦλος, ὁραματιστὴς τοῦ Ἀπολύτου, ξεκινᾷ τὸ 5ο κεφάλαιο μέ τὴ θέα τῆς ἀχειροποιήτου οἰκίας: «*Οἶδαμεν γὰρ ὅτι ἐάν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκίνου καταλυθῇ, οἰκοδομήν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς*» (στ. 1). Ἀπόδοσις σπὴν ἀπλοελληνικῆ: «*Ξέρουμα καλὰ τοῦτο: Ἄν τὸ ἐπίγειο σπίτι μας, τὸ σῶμα μας, ὅπου κατοικοῦμε σάν σέ σκηνή, γκρεμισθῇ, ἔχομεν σπίτι ἀπ' τὸ Θεὸ σπίτι ἀχειροποίητο, αἰώνιο, στοὺς οὐρανοὺς*».

Διακρίνει δύο οἰκίαις μέ τὸν ἴδιο ἔνοικο. Ἡ μία θά καταλυθῇ, θά γκρεμισθῇ. Ἡ ἄλλη θά μείνῃ ἀκατάλυτη, αἰώνια.

Ἡ μὴ εἶναι ἐπίγειος. «*Ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκίνου*» (στ. 1). Ποιὰ εἶναι ἡ οἰκία αὐτή; Εἶναι τὸ σῶμα, ὅπου κατοικεῖ ἡ ψυχὴ; Ἡ εἶναι ὁ κόσμος, ὅπου τὸ σῶμα κατοικεῖ; Καὶ τὰ δύο πρέπει νά εἶναι. Τὸ σῶμα πλάστηκε ὡς κα-

τοικία του πνεύματος. Εἶναι κοματένια, ἀχυροκαλύβα, ἀφοῦ ἀπό τῆ γῆ ἐπλασε τό σῶμα ὁ Θεός. Παρ' ὅλα αὐτά εἶναι κατὰ πλῆκτικόν ἔργον τοῦ Θεοῦ τό ἀνθρώπινο σῶμα. Ὅφείλουμε νά τό σεβώμαστε. Νά τό περιποιούμαστε. Νά τό θάλπουμε. Νά μή τό βασανίζουμε, οὔτε τό δικό μας, οὔτε πολύ περισσότερο τό σῶμα τοῦ ἄλλου. Νά τό τρέφουμε. Νά τό γιατρεύουμε. Ἄλλά συγκρόνως νά τό θαυμάζουμε γιά δύο λόγους:

- *Πρῶτον* εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ἄπ' τῆ στιγμή, πού ἀνθρώπινο σῶμα προσέλαβε ὁ Θεός, ἀπέκτησε τό σῶμα ἀπείρως μεγαλύτερη ἀξία.
- *Δεύτερον* εἶναι νάός τῆς ψυχῆς γιά ὅλους. Εἰδικά γιά ὅσους πιστεύουν καί ζοῦν τό Χριστό, τό σῶμα γίνεται νάός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Τό σῶμα ὑμῶν νάός τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν» (Α΄ Κορ. στ' 19).

Ἄχειροποίητος οἰκία

Ἄφοῦ ἔχει τόση ἀξία τό ἀνθρώπινο σῶμα καί ὅποιος τό «φθείρει», μέ τίς ἀκολασίες ἢ τίς ὑπερβολές, θά τιμωρηθῆ, τότε γιατί θά καταλυθῆ *«ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκίνους»* (στ. 1);

- Δέν καταλύει τήν ἐπίγεια οἰκία, τό σῶμα, ὁ ἄνθρωπος. Δέν εἶναι σωματοκτόνος. Ὅποιος σκοτώνει σῶμα, διαπράττει τό ἔγκλημα τῆς δολοφονίας. Καί δυστυχῶς αὐτό τό ἔγκλημα γίνεται κατὰ συρροήν στήν Ἑλλάδα, ὅπου σκοτώνουμε μέ τίς ἀμβλώσεις ἑκατοντάδες χιλιάδες παιδικά σώματα, γιατί φοβόμαστε μήπως τά παιδάκια μᾶς κλέψουν... τόν ἥλιο, μᾶς ρουφήξουν... τό νερό, μήπως μᾶς ἀφαιρέσουν... τόν ἀέρα!!

Ὅποιος σκοτώνει τό δικό του σῶμα, διαπράττει τό ἔγκλημα τῆς αὐτοκτονίας. Ὁ ἄνθρωπος σέβεται τό σῶμα, καί στά πιά βαθεῖα γερατιά, καί στήν πιά ἀνίατη ἀρρώστια, καί στήν πιά δύσμορφη ἀναπηρία.

- Ἡ οἰκία τοῦ σώματος θά καταλυθῆ, διότι τό ἀπαιτεῖ ὁ νόμος τῆς φθορᾶς, πού τόν γέννησε ἢ ἁμαρτία. Θά καταλυθῆ αὐτή ἡ μορφή τοῦ σώματος. Θά γκρεμισθῆ καί θά διαλυθῆ μέ τήν ταφή *«εἰς τά ἕξ ὧν συνετέθη»*.

Θά καταλυθῆ αὐτό τό σῶμα· δέν θά καταργηθῆ τό σῶμα. Ὅπως θά καταλυθῆ ὅλος ὁ κόσμος, μέ τή μορφή πού τώρα ἔχει, καί θά μεταμορφωθῆ, ἀφοῦ «καινοῦς οὐρανοῦς καί καινῆν γῆν κατὰ τό ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν» (Β΄ Πέτρ. γ' 13), ἔτσι καί τό σῶμα, θά καταλυθῆ, θά μεταμορφωθῆ· θά ἀλλάξῃ.

Ὁ χριστιανός σέβεται τό σῶμα. Προσπαθεῖ νά εἶναι πάντοτε ὄργανο τῆς ἀγιοπνευματικῆς ψυχῆς καί ὄχι ὄργανο τῶν ἀλόγων παθῶν. Δοξάζει τό Θεό καί μέ τό σῶμα του. Καί τελικά προσφέρει τό σῶμα ἀντιπαροχή στό Θεό.

Ὅταν ἕνα μισογκρεμισμένο σπίτι δίδεται ἀντιπαροχή, ὁ κάτοχός του γίνεται δικαιοῦχος ἑνός καινούργιου διαμερίσματος. Ὅποιος προσφέρει τό σῶμα του στήν ἀγάπη, ἀλλά καί στήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως καί τῆς αἰωνίου ζωῆς, αὐτός γίνεται δικαιοῦχος μᾶς ἄλλης οἰκίας.

Ἡ ἄλλη οἰκία, γιά τήν ὁποία μιλάει ἐδῶ ὁ Παῦλος, εἶναι ἡ οὐράνια. *«Οἶδαμεν, ὅτι ἐάν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκίνους καταλυθῆ, οἰκοδομήν ἐκ Θεοῦ ἔχομεν, οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς»* (στ. 1).

Ὅταν ἡ ψυχὴ φύγῃ ἀπ' τό σῶμα, δέν παραμένει ἄστεγη. Στεγάζεται σέ ἄλλο σπίτι, στήν κατοικία τοῦ οὐρανοῦ.

- Γιατί ὀνομάζει ἀχειροποίητη τήν κατοικία τοῦ οὐρανοῦ; Τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι καί αὐτό ἀχειροποίητο; Ὅνομάζει ἀχειροποίητες τίς «μονές» (Ἰωάν. ιδ' 2), τίς κατοικίες τοῦ Οὐρανοῦ, διότι δέν συνεργεῖ ἄνθρωπος, δέν μεσολαβοῦν νόμοι δομήσεως. Ἐνας ὁ ὅρος δομήσεως: Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Γιά τήν κατασκευή ὅμως τῆς ἐπίγειας οἰκίας, τοῦ σώματος, μεσολαβεῖ καί ὁ ἀνθρώπινος παράγων: Ἡ ἐνέργεια τῶν γονέων. Τό σπίτι τοῦ Οὐρανοῦ ὑπάρχει μόνο γιατί τό θέλει ὁ Θεός.

Τό ἀχειροποίητο θέλει νά φανερώσῃ καί τό ἄφθαρτο.

Οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν ὑπέρκεινται ὅλων τῶν ὠραίων τῆς γῆς. Οἱ *«μονές τοῦ Πατέρα»* εἶναι ἀπείρως ὠραιότερες ἀπό ὅλα τά ἀνάκτορα τῆς γῆς. Ἐκεῖ βρίσκεται καί τό δικό μας σπίτι. Σέ στερεότητα, σέ ἀφθαρσία, σέ λαμπρότητα. Εἶναι ἀντάξιο Ἐκείνου πού τό κατασκεύασε: Ἐκείνου, πού κατασκεύασε τό Ἄχραντο Σῶμα τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ Του.

Ὅλα τά μεγαλοπρεπή κτήρια, ὅλες οἱ λαμπρές ἐξουσίες, οἱ τιμές καί οἱ δόξες, τά πλοῦτα καί τά κάλλη, οὔτε ὡς καλύβα δέν μποροῦν νά λογιστοῦν, ἂν συγκριθοῦν πρὸς τήν οἰκία μας, «ἧς τεχνίτης καί δημιουργός ὁ Θεός» (Ἐβρ. ια' 10).

Ἄλλοίμονο, ἂν παραμείνῃ χωρὶς ἔνοικο τό προσωπικό μας σπίτι στόν οὐρανό! Ἡ κλήρωσις ἔχει γίνει (Ἐφεσ. α' 11). Μᾶς ἀνίκει. Ἄς ἐξασφαλίσουμε τό κλεῖδί, πού ἡ ζωὴ τῆς γῆς τό δίνει.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἐπίγειος ἄγγελος

Ε ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἦταν ἀληθινός ἄγγελος. Ἀπό τή στιγμή τῆς συλληψέως του ἐπῆρε τή χάρι τοῦ Θεοῦ. Καί μέσα στήν κοιλιά τῆς Ἐλισάβετ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἐσκίρτησε ἀπό χαρά, πού αἰσθάνθηκε δίπλα του τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ στήν κοιλιά τῆς ἁγίας Θεοτόκου. Καί ἡ χαρά του μεταδόθηκε καί στήν μητέρα του: «Καί ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ» (Λουκ. α' 41).

Καί μακάρισε τότε ἡ Ἐλισάβετ τή νεαρή Μαρία μέ τά λόγια: «Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί καί εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας Σου» (Λουκ. α' 42).

Καί μετά: Ὁ Ἰωάννης ἔφυγε καί «ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις» (Λουκ. α' 8).

Μέχρι τότε; Μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του. Δέν ἐπάτησε ποτέ στήν Ἱερουσαλήμ! Οὔτε γιά νά πάρει τήν χάρι τῆς Ἱερωσύνης, πού σάν λευίτης τοῦ ἀνῆκε!

- Λογικός ἄνθρωπος δέν παίξει μέ τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ!

- Λογικός ἄνθρωπος «δέν τίς παίξει» τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ!

Τό μεγαλεῖο τοῦ Προδρόμου, σάν δούλου τοῦ Θεοῦ, ἦταν ὁ φόβος του αὐτός. Αὐτό ἦταν δικό του. Ὅλα τά ἄλλα ἦταν δωρεές τοῦ Κυρίου.

- Δικό του ἦταν καί κάτι ἀκόμα: ἡ ταπεινώσις του. Ἄρνεῖται τά ὅσα ἀπό θαυμασμό οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀπέδιδαν: Ὅχι, δέν εἶμαι ἐγὼ ὁ Ἥλιος. Ὅχι δέν εἶμαι ὁ Προφήτης, πού περιμένετε. Ὅχι, δέν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός» (Ἰωάν. α' 20-21).

- Φαίνεται ἡ ταπεινώσις του καί ὅταν ρίχνη τόν προβολέα μόνο στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τόν ἀποστρέφη ἀπό τό δικό του πρόσωπο. Προβάλλει, δέν προβάλλεται.

Ὅποιος προβάλλει τόν Ἰησοῦ Χριστό καί τόν ἐναντό του τόν σπρώχνει στή σκιά

Ἐκείνου, αὐτός τελικά εἶναι γιά τό Χριστό μέγας. Νά γιατί ὁ Χριστός συνέταξε ὑπέροχο ὕμνο γιά τόν Ἰωάννη:

Τί βγήκατε νά δῆτε στήν ἐρημο; Καλάμι, πού τό σαλεύει ὁ ἄνεμος;

Ἀσάλεντος ὁ ἐρημίτης.

Τί βγήκατε νά δῆτε; Κοσμικό πρόσωπο μέ φανταχτερὰ ρούχα;

Ἄλλου νά πᾶτε, τέτοιους νά δῆτε.

Τί ψάχνετε; Γιά προφήτη;

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ ἄγγελός μου.

Μάθετέ το: ἀπό ὅσους ἔχουν γεννηθῆ, ἀνώτερος ἀπό τόν Ἰωάννη τό Βαπτιστή δέν ὑπάρχει (Λουκ. ζ' 24-28).

«Ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ» (Ματθ. ια' 11).

Τιμή, ὄχι ἐκμετάλλευσις

Τιμή ἢ ἐκμετάλλευσις τῶν ἰ. λευψάνων; Τό πρῶτο φανερώνει εὐλάβεια, τό δεύτερο ἀσέβεια. Τό πρῶτο βοηθαίει στή μίμησι τοῦ ἁγίου, τό δεύτερο σέ

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικῶ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

πλουτισμό του **ἀγύρτη**. Τό πρώτο, ή τιμή τῶν λειψάνων ενός μάρτυρος, ἀποτελεῖ δείγμα **κοινωνίας** «μετά πάντων τῶν ἀγίων» τό δεύτερο, ή ἐκμετάλλευσις λειψάνων, ἀγνώστου κάποτε προελεύσεως, ἀποτελεῖ πλήγμα κατά τῆς ἀγιότητος.

• Κάθε ἅγιος, καί μάλιστα μάρτυρας, εἶναι «ἄφωνος κήρυξ, κείμενος ἐν πολλῇ σιγῇ ἐν τῇ γῇ» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 36, 586). Σήμερα παίρνομε λείψανα καί τά περιφέρουμε ὄχι «ἐν σιγῇ», ἀλλ' «ἐν πομπῇ καί παρατάξει», καί μέ αὐτά ὑποκαθιστοῦμε κάθε ποιμαντική διακονία!

Δέν χρειάζεται κήρυγμα καί κατήχησις! Ἄρκοῦν μερικές λειψανοθήκες, νά τίς κρατοῦν ἀρχιμανδριῖτες μέ ἐπανωκαλύμμαυχα, νά τίς περιφέρουν στούς δρόμους, καί ὁ κόσμος σωρηδόν... σώζεται!

• Κάθε **τάφος** ἀγίου, καί μάλιστα μάρτυρος, ἦταν κάποτε τόπος **εὐλαβικοῦ προσκυνήματος**, καί ἰδίως ἀποφασιστικοῦ **κινήματος**, δηλαδή, **μετανοίας**. Κατά τή μαρτυρία δέ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, φυγαδεύονται τά δαιμόνια. «*Πάρε-λέει- ἕνα δαιμονισμένο καί μανιακό καί φέρτον στον τάφο ενός ἀγίου, ὅπου ὑπάρχουν τά λείψανα τοῦ μάρτυρος. Θά δῆς νά ἀπομακρύνεται τό δαιμόνιο καί νά φεύγη τρέχοντας*» (Ε.Π.Ε. 37,226).

Σήμερα δέν ἀφήνομε ἤσυχα τά λείψανα. Τολμηρό αὐτό πού θά πούμε, ἀλλ' ἔτσι εἶναι: Ἄρπάζουν τά λείψανα ή εὐκολη θρησκευτικότητα, ὁ **μαγικός** φетиχισμός, ή εὐκαιριακή **σκοπιμότητα**, καί πρό παντός ή **φιλοχρηματία** (τό μέγα αὐτό δαιμόνιο!) καί τά βγάζουν στούς δρόμους πρὸς... ἀγιασμόν!

• Μπορεῖ νά ἀγιασῇ ἀνθρώπους τό ὁποιοδήποτε ἀγιασμένο ἀντικείμενο, χωρὶς μετάνοια καί ἐξομολόγησι;

Τί εἶναι ὁ παπᾶς ή ὁ δεσπότης; **Μάγος τῆς φυλῆς**; Μόνο ἕνας τέτοιος μάγος ἀκουμπᾶ θρησκευτικό ἀντικείμενο πάνω σέ ἀνθρωπο γιά ν' ἀγιαστῇ!

Στήν πίστι τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανῶν δέν ὑπάρχει **μαγικός τρόπος** ἀγιασμοῦ. Οὔτε τό νερό τοῦ Ἰορδάνου, ἐπί Ἰωάννου Βαπτιστοῦ, δέν εἶχε μαγικές ιδιότητες. Ἐμπαιναν βέβαια στό νερό, ἀλλά πάντο-

τε καί ὄλοι «**ἐξομολογούμενοι** τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν» (Ματθ. γ' 6).

• Τώρα προσφέρουμε μαγικά ἕνα ποτηράκι «ἀγιασμοῦ», λίγες σταγόνες ἀπό τόν Ἰορδάνη, μιά λαμπάδα με φῶς ἀπό τά Ἱεροσόλυμα, ἕνα μπαμπακάκι ἀπό τό καντήλι τῆς τάδε εικόνας, ἕνα προσκυνηματάκι τῆς τιμίας Ζώνης τοῦ Βατοπεδίου, καί... τελείωσε ή ὑπόθεσις!

Κανένας λόγος γιά μετάνοια. Καμμιά κουβέντα γιά ἐξομολόγησι. Καμμιά νουθεσία γιά ἀγῶνα. Καμμιά προτροπή γιά ἐπιστροφή στό Εὐαγγέλιο ή συναγερμός γιά εὐαγγελισμό τῶν ἀνθρώπων.

Ἄν μποροῦσαν **νά μιλήσουν οἱ ἅγιοι**, πού τοῦς χρυσώσαμε τά λείψανα καί τίς εἰκόνας, θά μᾶς ἔλεγαν:

• Μή **κοροϊδεύετε** τόν ἑαυτό σας καί μᾶς. «Λούσασθε καί καθαροί γίνεσθε» (Ἦσ. ἀ' 16). Ὅσοι καί ἄν προσκυνήσουν εἰκόνας ή λείψανά μας, ροῦχα ή ζῶνες μας, ἀπολύτως κανένας δέν σώζεται, ἄν δέν ἔχει λουστῇ στό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καί στά δάκρυα τῆς ἐξομολογήσεως.

• Μή **χρυσώνετε** καί μή ἀσημώνετε εἰκόνας καί λείψανά μας. Πουθενά δέν εἶπε κάτι τέτοιο ὁ Κύριός μας. Ἄλλο εἶπε: Στούς φτωχοῦς, **μόνο στούς φτωχοῦς**, νά δίνονται τά χρήματά σας (Ματθ. ιθ' 21. Λουκ. ιη' 22).

• Μήν ἀκολουθεῖτε κληρικούς, πού τήν ποιμαντική τους ραθυμία τήν καλύπτουν μέ **λειψανολιτανεύσεις**. Ἐμεῖς, οἱ μάρτυρες τῶν τάφων, ἐρχόμαστε δεύτεροι. Πρῶτος ἔρχεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Αὐτόν ν' ἀκοῦτε καί ν' ἀκολουθητε...

Ναί, ἔτσι λέει ὁ μέγας μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «*Μετά τήν διά τοῦ λόγου δύναμιν, δευτέραν ἔχουσι τάξιν οἱ τῶν ἀγίων τάφοι, πρὸς τό διεγείρειν εἰς τόν ἴσον ζῆλον*» (Ε.Ε.Π. 34,474).

Ἄλλοῦ φυλακίζονται, ἐδῶ ἀσύδοτοι

λλοῦ, ἀκόμα καί ἀρχηγοί κρατῶν ὀδηγοῦνται στή φυλακή, ὅταν ή ζωή τους ἀποτελῇ προκλητικό βιασμό τῶν νόμων. Στήν Ἑλλάδα, ὄλοι οἱ ὑψηλά

ιστάμενοι, καλύπτονται από κάποια ἄγραφη ἢ γραπτή ἀσυλία!

- Στό **Ἰσραήλ**, ὁ πρῶν πρόεδρος τοῦ Κράτους Μοσέ Κατσάβ ὠδηγήθηκε στή φυλακή, ὅπου θά ἐκτίσει ποινή ἑπταετοῦς καθείρξεως γιά βιασμό καί σεξουαλική κακοποίησι.

- Στή **Γαλλία**, ὁ πρῶν πρωθυπουργός καί πρόεδρος τοῦ Κράτους Σιράκ καταδικάστηκε σέ διετή φυλάκισι, διότι ὡς δήμαρχος Παρισίων ὑπεξείρεσε χρήματα.

Σέ ἄλλα κράτη, «οὐδεὶς εὕρισκεται ὑπεράνω τῶν νόμων». Στήν Ἑλλάδα οἱ νόμοι εἶναι γιά τοὺς μικροὺς, ὄχι γιά τοὺς μεγάλους.

Ἐδῶ εἶδαμε πρό ἐτῶν πρόσωπα νά ὀργιάζουν εἰς βάρος τῆς **ἠθικῆς καί τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς**, καί ὄχι μόνο δέν ἀποδοκιμάστηκαν ἐπί ἀτιμία, ἀλλά τιμήθηκαν μέ τό ὕψιστο ἀξίωμα, «ἀγκαζέ» μέ τή... μοιχαλίδα!

Βλέπουμε πρῶν ὑπουργούς νά βαρύνονται μέ **καταχρήσεις** πολλῶν ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων εὐρώ, καί ὁμως κυκλοφοροῦν ἐλεύθεροι!

Βλέπουμε περιτυλιγμένους μέ τὰ ἀλεξίσφαιρα τῆς **ἀσυλίας** καί τῆς **ἀσυδοσίας** πολλοὺς ἄρχοντες (πολιτικούς, οικονομικούς, ἐκκλησιαστικούς κ.ἄ.).

- Καί γιατί μιά ἀποδεδειγμένη κατάχρησις ἢ ἓνας ἀποδεδειγμένος σεξουαλικός βιασμός ἀποτελοῦν ἀτιμίες καί ἐγκλήματα πρὸς φυλάκισι, καί δέν ἀποτελεῖ ἐγκλημα ὁ **πλουτισμός** ἑνὸς δημοσίου προσώπου; Τά σκανδαλώδη περιουσιακὰ στοιχεῖα πολιτικῶν, πού ἤρθαν στό φῶς (20 Δεκεμβρ. 2011) μέ τό «**Πόθεν ἔσχες;**», δέν εἶναι βιασμός τοῦ δημοσίου συμφέροντος;

- Δημοσιογράφοι καί ἄλλοι παράγοντες νοιάζονται ὄχι γιά τό «**ἔσχες;**», ἀλλά κυρίως γιά τό «**πόθεν;**». Ἡ ἠθικὴ ὁμως τοῦ Εὐαγγελίου δέν νοιάζεται μόνο γιά τό «πόθεν;» νοιάζεται καί γιά τό «ἔσχες».

Τό πρῶτο μπορεῖ νά κρύβη διαφθορά καί **κλοπή**. Τό δεύτερο ὅπωςδήποτε κρύβει **ύλοσμό** καί μαμωνολατρεία.

Πῶς μποροῦν νά ἔχουν πολιτικοὶ ἠγέτες τόσα διαμερίσματα καί τόσες καταθέσεις, ὅταν μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ δέν ἔχει «*ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι*», πῶς νά πληρώση τό ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, πῶς νά προσφέρη στό παιδί του τὰ ἀναγκαῖα;

Τό ἐγκλημα ἀναζητεῖται καί στό «**ἔσχες**» καί στό «**πόθεν;**». Καί στή μεγάλη περιουσία καί στόν τρόπο ἀποκτήσεώς της· καί στήν **κτησι** καί στή **χρήσι**. Σύμφωνα πάντοτε μέ τό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Λυγμοὶ καί ἐλιγμοὶ

Εκόμπος στό λαιμό δέν ἄφησε τή νέα ὑπουργό Ἐργασίας καί Κοινωνικῆς Πρόνοιας τῆς Ἰταλίας **Ἐλσα Μαρία Φορνέρο** νά συνεχίσῃ τή φράσι της γιά τὰ οικονομικὰ μέτρα, σέ συνέντευξί της στὶς 4 Δεκεμβρ. 2011.

Προτοῦ νά ξεσπάσῃ σέ λυγμούς εἶχε προλάβει νά πῆ στό λαό: «*Ἐπρεπε νά τό κάνουμε... κι αὐτό μᾶς κοστίζει πολύ ψυχολογικά... τό νά σᾶς ζητᾶμε...*».

Ἡ συνέχεια τῆς φράσεως τονίστηκε μέ τοὺς **λυγμούς** της καί γράφτηκε μέ τὰ **δάκρμά** της.

Τὰ δάκρυα -ἔχει λεχτῆ- «*εἶναι ἡ βουβὴ διάλεκτος τοῦ πόνου*». Ἡ Ἰταλίδα ὑπουργὸς κατάφερε νά δείξῃ στοὺς συμπατριῶτες της, ἀλλὰ καί στοὺς Ἕλληνας καί στοὺς ἄλλους Εὐρωπαίους, ὅτι συν-

Ἐπισκεφθῆτε τὴν ἱστοσελίδα μας

www.ioannisvaptistis.gr

Θά βρῆτε ὅλα τὰ βιβλία τοῦ ἱεροκήρυκος π. Δανιὴλ Ἰεράκη καί τὸν κατάλογο τῶν ὀμιλιῶν του.

Θά διαβάσετε τὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ μας τῶν τριῶν τελευταίων ἐτῶν.

Ἐπίσης θά συναντήσετε τὴν κατασκήνωσί μας στήν Περαχώρα-Λουτρακίου καί τό Βιβλιοπωλεῖο μας στό Μπραχάμι.

αισθάνεται τόν ρόλο της στό οικονομικό δράμα, πού τείνει νά γίνη πανευρωπαϊκό καί παγκόσμιο.

● Δέν μπορεί νά μή συγκινηῖται κανείς μπροστά στήν **οικονομική ανέχεια** τῶν φτωχῶν στρωμάτων. Καί ἡ συμπόνια τῆς κ. Φορνέρο ἐγείρει συγκλονιστικό τό ἐρώτημα: Πῶς μπορούμε πολλοί νά καλοτρῶμε, ὅταν ἄλλοι πεινᾶνε; Πῶς γλιενοῦν πολλοί καί χορεύουν πάνω σέ σκελετούς πεινασμένων σκιῶν (Α' Κορ. ια' 21); Πῶς μερικοί κάνουν «ρεβεγιόν» καί πολυτελῆ ταξίδια, ὅταν ἄλλοι ἀργοπεθαίνουν;

● Τά δάκρυα τῆς κ. Φορνέρο δέν φαίνεται νά συγκινοῦν τούς Ἑλληνας συναδέλφους της. Μέ ἀπάθεια ἐξαγγέλλουν συνεχῶς ὄλο καί **σκληρότερα μέτρα**. Ἐντί γιά **λυγμούς**, προβαίνουν σέ ποικίλους **ἐλιγμούς**, εἴτε γιά νά κρατηθοῦν στὶς κερκὲς τους, εἴτε νά δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα. Ὁ κόσμος καίγεται, καί αὐτοὶ κομματικά μόνο συμπεριφέρονται.

● Ἄλλὰ δέν ἀρκοῦν τὰ δάκρυα ἐνός πολιτικοῦ, ὅπως ἡ κ. Φορνέρο. Τά **δάκρυα** εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς συμπόνιας. Ἡ συνέχεια εἶναι ἡ **προσφορά** καί τό τέλος ἡ **θυσία**.

Ἐκ τῆς **δ** (δάκρυα) νά πάμε στό **ε** (ἐλεημοσύνη). Ἐάν πάσχη ἓνα μέλος, συμπάσχει κάθε μέλος (Α' Κορ. ιβ' 26).

Στό **δίσκο τῆς συμπόνιας** ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν ἔρριξε μόνο ἓνα δάκρυ. Ἐρριξε καί μιὰ σταγόνα· τῆ σταγόνα ἀπό τό

Αἷμα Του· ἔδωσε **ὄλο τό Αἷμα Του** προσφέρει καί προσφέρει ὄλο τόν ἑαυτό Του.

Θυσία ζητάει ὁ λαός. Θυσία σάν κι αὐτή στήν Ἰταλία. Τό πολυπληθές ὑπουργικό συμβούλιο περιορίστηκε σέ ὀλιγαριθμο. Ἐς θυσίασούν καί δῶ τίς θέσεις τους πολλοί ὑπουργοί καί ὑφυπουργοί· νά μιὰ μικρὴ συμπόνια. Καί ἀκόμα: Τά δάκρυα τῆς καρδιάς καί τὰ λόγια τῆς συμπόνιας νά **ξαργυρωθοῦν** σέ προσφορές.

Οἱ Ἑλληνες ἔχουν πολλά, πάρα πολλά. Ἐάν τὰ δώσουν, φτάνουν νά ζήσουν τόσοι καί ἄλλοι τόσοι, πού κατοικοῦν σέ τοῦτο τόν τόπο. Ἐχουν πολλά οἱ Ἑλληνες. **Καρδιά** πολλοί δέν ἔχουν. **Δάκρυα** ἀγάπης ἀπουσιάζουν. **Συμπόνια** καί συναντίληψη δέν διαθέτουν.

Ἐάν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῆ ἡ ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) γιά τό νέο ἔτος 2012.

● Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

● Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Πατερικοί τόμοι γιά δῶρο

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκη

Χρυσοστομικό λεξικό

Ἡ ἐργασία αὐτὴ τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη προσφέρει μικρὰ κείμενα ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, στό πρωτότυπο καί στή δημοτικὴ.

Τό ὄλο ἔργο θά ὀλοκληρωθῆ σέ 5 τόμους.

● Ὁ πρῶτος τόμος περιλαμβάνει τὰ θέματα ἀπὸ τὰ γράμματα Α, Β, Γ.

● Ὁ δεῦτερος τόμος τὰ θέματα ἀπὸ τὰ γράμματα Δ, Ε, Ζ, Η, Θ, Ι.

● Ὁ τρίτος τόμος (κυκλοφόρησε τὸν Ὀκτώβρ. 2011), περιλαμβάνει τὰ θέματα ἀπὸ τὰ γράμματα Κ, Λ, Μ.

Κάθε τόμος τιμᾶται 20 εὐρώ. Γιά παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713, 2103212107 καί 2109765440. Ἡ στή διεύθυνσι: Ἄρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη, Χριστοκοπίδου 12, 10554 Ἀθήνα.